

BEGRAFENIS VAN DE MANNEN

Anneke Claus

Begravenis van de mannen

© Anneke Claus, 2016
© Lebowski Publishers, Amsterdam 2016
Omslagontwerp: Dog and Pony, Amsterdam
Foto auteur: © Geert Snoeijer
Illustraties: Bart Nijstad

ISBN 978 90 488 3222 4
ISBN 978 90 488 3223 1 (e-book)
NUR 306

www.lebowskipublishers.nl
www.overamstel.com
OVERAMSTEL
uitgevers

Lebowski is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Evert

You're a beautiful boy
with all your little ploys
Your mind has changed the world

- Yoko Ono

En ik jank als een hond in de nacht

Op een dag ontdekte ik dat achter de waterval een grot lag. Zo hoog, zo breed, zo diep.

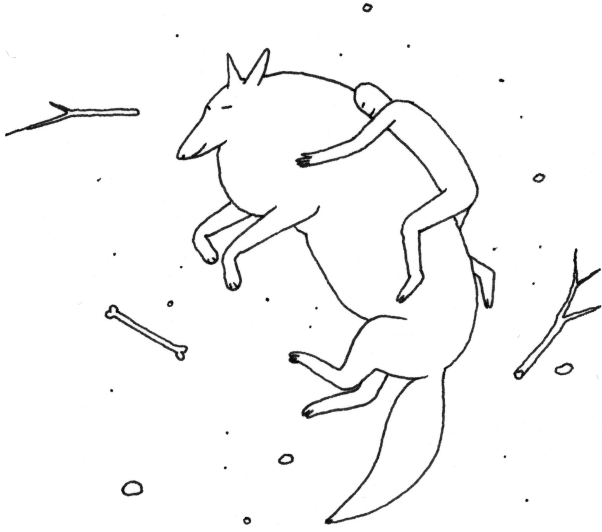
Ik kwam buiten adem tevoorschijn: 'Er ligt een grot achter de waterval! Zo hoog, zo breed, zo diep!'

Hij hoorde zogenaamd even niets. Te druk met dammen bouwen. Met zijn blote handen temde hij het water.

'Over vijftien jaar wordt het bestaan van het Higgsdeeltje bevestigd!'

'Mam, ze doet het weer.'

Het is glibberig in de grot en heel donker en stil. Als je goed luistert, hoor je forellen tegen de stroom in zwemmen.

Wie is er bang

Zo lang als ik me kan herinneren, droom ik van de wolf. Hij is van het grauwe type: somber en onberekenbaar.

Meestal achtervolgt hij mij. Ik maak geen schijn van kans, ik ben de makkelijkste prooi. In plaats van terug naar de bewoonde wereld ren ik steeds verder het bos in.

Als niemand met me wil spelen, zoek ik hem zelf op. Ik kan niks beters verzinnen. Kapot van angst en verlangen wurm ik me door de smalle ingang van het hol. Hij hijgt zoals alleen een grauwe wolf kan hijgen, ik ruik zijn peperige huid.

Ik weet wel dat het ongezond is. Maar niet gaan is nog veel erger. Als ik niet van de wolf houd, wie houdt er dan van mij?

Nooit dezelfde rivier

Hij stond op de hoge duikplank, ik zag hoe hij heel hard niet naar beneden keek. Op weg naar huis sloeg de soldaat van nummer twee hem alsnog met zijn knoet. Even later had die soldaat ook bloed.

Een wat heet voorlijk meisje uit de straat zei langs haar neus weg dat ze niks aanhad onder haar leren jas. Toen keek hij wel naar beneden, maar daar waren alleen maar stenen.

Nu moeten we onze ergernissen gewoon even wat vaker naar elkaar terugkoppelen. Dat zei hij echt, zij hebben het ook gehoord.

Ik zou met geen mogelijkheid kunnen zeggen hoe oud hij wordt vandaag. Hij heeft een dochter die op ballet zit en spreekt de taal van de bezetter. In zijn bijzijn kan ik bijna niets meer zeggen. Alleen als ik zing ben ik vrij.

Soldaten vragen altijd om hetzelfde: drank, tabak, hoeren, moeders, het verloren paradijs.

Daarvan zult gij niet eten (ik had het nog wel zo gezegd)

Ik hing weer eens hoog in de boom voor verlicht despoot te spelen toen de jongens op het idee kwamen om vruchten te rapen. Een kille bries stak op, voor ik het wist lag ik gekneusd en gistend in het gras. Ze dromden rond mij samen, roepend in een primitieve taal.

‘Dit is een volstrekt normale gang van zaken,’ hield ik mezelf voor. ‘Een onschuldig spel, ze hebben net gegeten.’ Toch kon ik een zekere gretigheid onmogelijk ontkennen.

Eén rook alleen, een tweede wreef me zachtjes op, niet lang daarna ging ik van hand tot hand. De brutaalste zag dat ik bloosde en nam een grote, onherstelbare hap.

Ben jij nou een echte kerel

Gekke Michieltje had zelf ook pijn toen hij me sloeg. Dat begreep ik later pas.

Omdat de blauwe plekken me niet blauw genoeg waren, tekende ik ze in de rekenles met blauwe stift een beetje bij. Ik kon aardig tekenen, dat had ik van mijn moeder. Net als mijn gevoel voor drama.

In de dagen erna stiftte ik de plekken nog een paar keer een beetje bij. De meester keek er langer naar dan ik nodig vond en zei tegen mijn moeder dat hij ook niet wist waarom ze mij steeds moesten hebben.

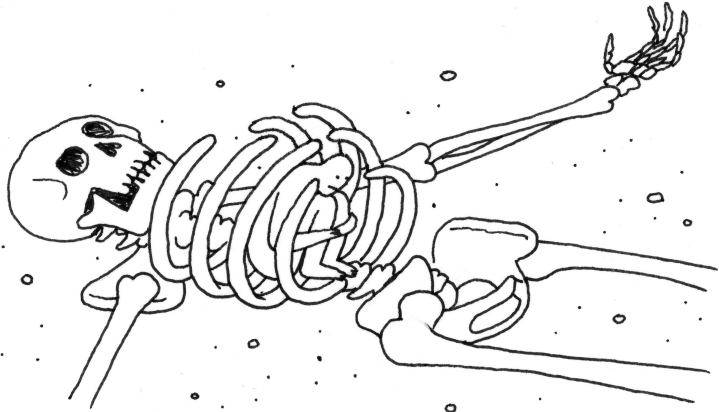
De viltstift, die het wel wist, brandde voor straf een niet uitwasbare vlek in mijn broek.

Waar denk je aan

Yasha, van wie ik dacht dat hij me lief vond omdat hij steeds zo naar me overhelde, bleek gewoon aan een kant korter. Hij wilde hartchirurg worden en overtroefde mij dus in het vingerwerk, tot en met de trillers alles foutloos uit het hoofd en autodidact, ook dat nog, zak, zijn ouders luisterden alleen maar Flut FM.

Er was wat kom dan kom dan gesjor op morsige matrasjes, de koude gevel van het goudwisselkantoor in mijn rug toen hij 'ik wil niet meer' zei. Ik met pierrotmasker in de regen, ik plakhond cliché dramaschreeuwen, vieze man in het voorbijgaan roepen van 'ziet er lekker uit hoor mop' en Yasha maar toekijken en overhellen.

'Wees blij,' zongen de neons. 'Daar heb je niks aan als de Derde Wereldoorlog uitbreekt.'

Und der Haifisch, der hat Zähne

Toen ik bleef hikken, zette de dove poppenspeler me het mes op de keel. Ik moest bij de poppenspeler intrekken. ‘Stil zijn, het is zo voorbij.’

We gingen op vakantie naar de Costa. Het palmstrand was een plaatje, ik had er pijn van op de borst.

We zwommen, lazen boeken over verstrekkende ontmenselijking. Gladde bruine kinderen maakten bommetjes en schreeuwden om het hardst. Te hard, vond de dove poppenspeler. Dat was vroeger wel anders.

Moesten mijn gladde bruine kinderen voetballen met een herfstige mijnheer? ‘Ik geef u vijfenzestigpluskorting,’ zei een aardige buschauffeur. ‘Uw dochter kan wel door voor zestien min.’

Het dorpsfeest kwam, de band speelde krakers, iedereen danste en wij dansten niet. Later die avond, op het kerkhof, bestudeerde ik de plaatselijke dodencultus. De poppenspeler stond balkend bij de poort, zo ongevoelig vond hij het van me.

Toen sneden we uien en kreeg ik de hik. Hij dacht dat ik huilde vanwege de uien, maar dat kon onmogelijk waar zijn. Ik was per slot van rekening een pop.

Laat me raden (niks zeggen) je instrument is de viool

Een veearts kneep nietsvermoedend in mijn hart en schrok. ‘Het is nog zacht,’ zei hij. ‘Is dat een slecht teken?’ vroeg ik. De veearts schudde zijn hoofd. ‘Nee, eerder abnormaal.’

Hij nam mijn hand en liet mij het zijne voelen, dat inderdaad zeer hard was. We keken elkaar angstig aan.

Na de seks bekende hij dat ik hem aan zijn vader deed denken, die ook tot op hoge leeftijd een opmerkelijk zacht hart had gehad. Pas toen hij geen noot meer kon lezen, hardde het echt goed uit.

We besloten er niet meer over te spreken. We besloten er alleen nog maar over te aaien.

O god hoor, er staat weer een jonge Werther in de afgrond te turen

Iedereen heeft wel iets. De bohémien was tegen ironie. ‘Wie de moeite neemt om ergens afstand van te nemen is verre van onverschillig,’ zei hij eens tijdens een partijbijeenkomst. Men vond dit zeer scherp opgemerkt.

Dat hij vooral een nihilist was omdat ze al het andere er in zijn prille jeugd efficiënt uit hadden geslagen, konden de kameraden niet weten. Er was destijds nog niet zoveel bekend over het nihilisme. Men bracht het veelal in verband met jeuk.

Een vaste plek was alles wat hij nodig had, en veel ruimte om na te denken. Ik wees hem de stoel met uitzicht op het dal en de heuvels. Dat leek me een goed begin.

Het duurde niet lang of het huis begon zich te vullen met een gewichtig, eeuwig uitdijend niets. Het trok aan de dingen en uiteindelijk ook aan mij.

De bohémien sprak me bemoedigend toe terwijl hij de knokploeg welkom heette: ‘Assimilatie is een kwestie van overgave. Een fase waar je gewoon even doorheen moet.’

